

[Ole Henriksen]

også dirigerer den. Det er et af de borgerlige partiers og specielt fremskridtspartiets paradokser, at de netop søger i den retning at gøre det til autoritær statskunst ved altid at ville kunne hænge en minister eller en anden politisk ansvarlig op på, hvad der foregår på det kulturelle og det kunstneriske område. Vi er bestemt modstandere af, at det går i den retning.

Opgaven må være, at vi som en katalysator i den kunstneriske og kulturelle udvikling prøver at understøtte de strømninger, som er til stede, og det kan da godt være, at der af og til er fejlpositioner, men var det det eneste sted i samfundet, der blev fejlpositioneret, så levede vi da meget nemt med det. Jeg gad vide, hvordan der er blevet disponeret i tiderne forud, dengang man havde konger, fyrster, rigmænd osv. til at finansiere det kulturelle liv.

Jeg kom til at tænke på, da hr. Glensgård holdt sin varme tale om fru Jensen i Nr. Nisum og om den halve dyrtidsportion, hvem det egentlig var, der i sidste ende finansierede den kunst, som de rige beholdt for sig selv. Det var vel også dem, som de rige havde i deres brød. Og det var dog ikke engang halve dyrtidsportioner, der blev lagt på bordet, de blev betalt i fuldt mål, for at velhavnerne i samfundet kunne dyrke kulturen, fin-kulturen, eller hvad det var.

Det var også dem, der udformede og understøttede de strømninger, som de mente eliten i samfundet ville have glæde af. Det er klart, at hvis det er et spørgsmål om halve dyrtidsportioner, så hilser jeg med glæde, at udviklingen er kommet hertil, at det er halve dyrtidsportioner, der finansierer de strømninger, som er nødvendige i det kulturelle liv.

Det gælder selvfølgelig også om med den støtte, der gives, at løsnere jerngreb, som der altid er stor fare for at det kommercielle liv har om vores kunst og kultur. Jeg skal da ikke beskyldes fremskridtspartiet for kun at ville have bingospil, men jeg har en mistanke om, at man ønsker en fladpandet kulturpolitik, hvor bankospil og bingospil trives, hvor det fuldkomne overlades til spillekasinoer, og hvad det ellers måtte være. Så er man systembevarende i den kulturelle udvikling.

Jeg skal ikke komme med ret mange bemærkninger mere. Jeg synes som den foregående taler, at vi har haft mange principielle kulturelle debatter, og det har vi haft om alle

de lovforslag, der har været. Der har da også været redegørelser fra ministeren inden for de sidste år, som har givet anledning til at udtrykke vort syn på de forskellige ting, der sker. Vi mener, at der er mange områder, som bør støttes, og jeg mener bestemt, at den kulturpolitik, som vi kan gøre bedre, skal vi forsøge at gøre bedre, og vi må meget gerne efter SFs opfattelse komme op på et større beløb, men altså også med den grænse, at det ikke går hen og bliver statsfinansieret kunst fra A til Z.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Det er, som hr. H. C. Hansen indledte med at sige, beklageligt, at den ene af forslagsstillerne er syg, men det er da til fulde lykkedes for både hr. H. C. Hansen og hr. Glensgård at redegøre for fremskridtspartiets kultursyn eller mangel på samme.

I øvrigt kan man jo håbe, at hr. Poulsgaard benytter lejligheden til at låne en rigtig god bog fra det bibliotek, der stiller bøger til rådighed for hospitalet, hvor han er indlagt.

Når man så får forespørgernes retoriske spørgsmål i hænderne, kan man, skønt man efterhånden kender fremskridtspartiets tomme slag i bolledejen, alligevel ikke lade være med at undre sig over, at man i en tid med arbejdsløshedsproblemer, boligproblemer, sociale problemer, virkelige økonomiske problemer, vil være bekendt at nævne de begrænsede beløb, som kulturministeriet har til rådighed, i samme åndedrag som statens hastigt voksende gæld og underskud.

Kulturministeriets budget andrager for finansåret 1979 i alt 925 mill. kr. eller omkring 0,85 pct. af det samlede budget. Det betyder med andre ord, at hver dansker lægger knap 180 kr. i den kulturelle pengekasse om året og det i en tid, hvor en vuggestueplads koster mellem 600 kr. og 800 kr. om måneden, hvor det ofte koster mere end 2.000 kr. om måneden at bo bare nogenlunde hæderligt, hvor det f. eks. i hovedstadsområdet koster 200 kr. om måneden at komme til og fra arbejde med tog og bus. Så er beløbet til kulturelle formål latterligt ringe.

Men når kommunisterne tager til genmæle mod den stillede forespørgsel, så sker det af helt andre grunde.

Forespørgerne vil lamme dansk kulturliv i en tid, hvor dansk kulturliv ikke i forvejen